

Arrest

nr. 207 458 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANDER VOORDE
Nekkerspoelstraat 97/101
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN WEYDEVELDT, die *loco* advocaat S. VANDER VOORDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie als ander familielid, ten laste of deel uitmaken van het gezin van haar schoonbroer, dhr. N.S.

1.2. Op 8 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.06.2017 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.06.2017 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde N.S. (...), van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer 86.04.07 603-51.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Marokko (geldigheidsduur 27.01.2014 - 27.01.2019) en verblijfskaart Spanje (geldigheidsduur 27.02.2017 - 23.07.2018; met de vermelding dat betrokkene de toelating had om te werken in Spanje) op naam van betrokkene

- 'certificat de parenté' n°01/2017 dd. 28.04.2017 op naam van betrokkene en zijn zus met de vermelding dat beiden in Marokko op het adres van hun ouders woonachtig waren: echter, betrokkene dient in het kader van de huidige aanvraag aan te tonen deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon; dit blijkt niet uit dit attest. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broer en zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016' n°1327/2017 dd. 11.05.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in 2016 een beperkt inkomen had: echter, uit het voorgelegde document blijkt dat dit werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene; het document wordt op zich dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt tevens dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet en waar hij de afgelopen jaren verbleef. Zo blijkt uit de voorgelegde verblijfskaart van Spanje dat hij gemachtigd was er te verblijven en te werken. Er werden betreffende deze periode geen documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene werden voorgelegd.

- rekeninguittreksels Banque Populaire op naam van betrokkene uit de periode 31.01.2016 - 31.12.2016: uit deze documenten blijken geen inkomsten. Echter, louter deze rekeninguittreksels tonen

niet afdoende aan dat betrokkene effectief geen eigen inkomsten had. Zo werd niet aangetoond dat de voorgelegde rekening de enige rekening betreft bij Banque Populaire, noch bij andere banken.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene uit de periode 25.05.2016 - 17.02.2017: er dient opgemerkt te worden dat het attest weliswaar vermeldt dat deze geldstorting afkomstig is van de referentiepersoon, maar dat ze wel allemaal afkomstig zijn vanaf een andere rekeningnummer. De bedragen variëren sterk, tussen €50 en €3.400. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, is er ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

- arbeidsovereenkomst dd. 24.06.2016 op naam van de referentiepersoon; bijbehorende loonfiches voor de periode augustus 2016 - april 2017

- attesten dd. 04.07.2017 waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon als zijn echtgenote tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Mechelen; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 09.06.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus en schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden

dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Schending van art. 47/3, §2 van de wet 15 december 1980 dat stelt dat: "de andere familieleden bedoeld in art. 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

2.

De bestreden beslissing vermeldt :

//

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

3.

In het feitenrelaas werd reeds uitgebreid toegelicht dat verzoeker in zijn land van herkomst financieel ten laste was van zijn schoonbroer, de heer S.N. (...).

Ter staving hiervan werden door verzoeker de volgende stukken voorgelegd:

Een overzicht van geldstortingen vanwege de referentiepersoon (de heer S.N. (...)) aan verzoeker uit de periode 25.05.2016-17.02.2017. (Stuk 8) Hierover werd in de beslissing d.d. 08/12/2017 opgemerkt dat "de geldstortingen allemaal afkomstig zijn van een ander rekeningnummer".

Deze opmerking is geenszins correct: de nummers beginnend met BE zijn immers geen rekeningnummers doch wel transactienummers. zoals duidelijk op het document staat aangegeven. (Stuk 8)

Via Ria is het mogelijk om een eenvoudige manier geldtransacties te doen naar het buitenland. Het is vergelijkbaar met Western Union.

In elk geval zijn alle betalingen die werden uitgevoerd aan verzoeker wel degelijk afkomstig van de referentiepersoon. Zulks werd bovendien expliciet in het voorgelegde document bevestigd: "Ria Envia Belgium déclare que mr. S.N. (...) avec Carte d'Identité Européenne 120784201603 a fait les transferts d'argent mentionnés ci-dessous." (vrije Nederlandse vertaling: "Ria Envia Belgium verklaart dat dhr. Salim NASFI met Europese identiteitskaart met het nr. 120784201603 de geldtransacties heeft gedaan zoals hieronder vermeld.")

Verzoeker had in Marokko geen inkomsten uit arbeid noch bezat hij een onroerend goed. Zulks blijkt uit:
• het "attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017/2016" (Stuk 11)

Over dit document werd geoordeeld dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Het desbetreffende attest werd opgemaakt door het Ministerie van Economie en Financiën van Marokko en meer bepaald door de "Direction Générale des Impôts". Het betreft een officieel attest dat werd opgemaakt door de overheidsdienst die aan de bron zit.

Het document mag dan nog op vraag van verzoeker zijn opgesteld, doch dit betekent geenszins dat hij dit zomaar naar believen kan aanpassen. Uit het document blijkt dat dit effectief hetgeen is dat als basis dient voor de belastingen: "L'inspecteur des impôts soussigné, atteste que L.M. (...) est imposé, en matière d'impôt sur le Revenu, au titre de l'exercice 2016... "

Daarnaast wordt in de beslissing bepaald dat "uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijft dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van een dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft.)"

Verzoeker had graag geweten waaruit dit precies in het administratief dossier blijkt.

Zulks wordt immers niet toegelicht.

- het attest over de niet-onderworpenheid aan - belasting voor inkomsten uit onroerend goed; - plaatselijke belasting en belasting op gemeentediensten. (Stuk 12) Over dit attest werden geen opmerkingen gemaakt.
- de voorgelegde rekeninguittreksels van de Banque Populaire. (Stuk 13)

Er wordt in de beslissing erkend dat uit de rekeninguittreksels geen inkomsten van verzoeker blijken. Doch werd hieromtrent geoordeeld dat dit bewijs niet afdoende is nu niet bewezen is dat verzoeker geen andere rekeningen bij deze bank had, noch eventueel rekeningen bij andere banken.

Er wordt met andere woorden een onmogelijk bewijs verwacht: in feite komt dit erop neer dat verzoeker alje mogelijke banken in Marokko dan wel ter wereld zou moeten afgaan om van hen een bewijs te bekomen dat hij er geen rekening had... De rekening bij Banque Populaire was de enige rekening die verzoeker had. Er is wel degelijk afdoende bewezen dat verzoeker geen andere bestaansmiddelen had, gelet op het attest omtrent zijn inkomsten alsook het feit dat hij geen onroerende goederen bezit. Dit wordt ten overvloede bewezen door de regelmatige geldstortingen die verzoeker ontving vanwege de heer N. (...).

4.

Er werd tevens gezegd dat niet kan worden opgemaakt wanneer verzoeker Marokko heeft verlaten en waar hij de afgelopen tijd verbleven zou hebben. Verzoeker heeft op 25/02/2017 Marokko verlaten. (Stuk 14) Het paspoort werd wel degelijk aan de bevoegde stadsdiensten bezorgd, doch werd per vergissing (?) niet volledig gekopieerd. Verzoeker heeft enkele weken in Spanje verbleven om daar te trachten zijn leven op te bouwen, doch zonder succes. Hij kon er geen werk vinden.

Verzoeker kwam aan in België op 31/03/2017. (Stuk 9)

5.

Tot slot werd in de beslissing verkeerdelijk gesteld dat er geen attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker geen financiële steun ontvangt van het OCMW te Mechelen.

Er werden attesten voorgelegd vanwege het OCMW dat noch de heer S.N. (...), noch zijn echtgenote financiële steun ontvangen van het OCMW te Mechelen. Op 17/08/2017 werd eveneens het attest binnengebracht dat verzoeker geen steun ontvangt van het OCMW. Dit document werd op diezelfde dag gefaxt naar de DVZ en bevindt zich dus wel degelijk in het dossier.

6.

Dat uit het voorgaande enerzijds blijkt dat verzoeker ten laste was van de heer S.N. in het land van herkomst en anderzijds onvermogen was.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

2.3. Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.4. De verzoekende partij betwist de motieven en de redenen waarom de door haar voorgelegde stukken niet aanvaard worden als bewijs van het financieel ten laste zijn van haar schoonbroer in haar land van herkomst.

2.5. De verzoekende partij wijst op het overzicht van geldstortingen van de referentiepersoon in de periode 25 mei 2016 tot 17 februari 2017 en meent dat het motief dat *“de geldstortingen allemaal afkomstig zijn van een ander rekeningnummer”*, geenszins correct is daar de nummers beginnend met BE immers geen rekeningnummers zijn, doch wel transactienummers, zoals ook duidelijk op het document aangegeven staat. Zij licht toe dat het via Ria mogelijk is om op een eenvoudige manier geldtransacties te doen naar het buitenland, dat dit vergelijkbaar is met Western Union. Zij wijst erop dat in elk geval alle betalingen die werden uitgevoerd wel degelijk afkomstig zijn van de referentiepersoon, dat zulks bovendien expliciet wordt bevestigd in het voorgelegde document.

De bestreden beslissing motiveert betreffende de voorgelegde bewijzen van geldstortingen wat volgt:

“- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene uit de periode 25.05.2016 - 17.02.2017: er dient opgemerkt te worden dat het attest weliswaar vermeldt dat deze geldstortingen afkomstig zijn van de referentiepersoon, maar dat ze wel allemaal afkomstig zijn vanaf een andere rekeningnummer. De bedragen variëren sterk, tussen €50 en €3.400. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, is er ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.”

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven duidelijk blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat de geldstortingen afkomstig zijn van de referentiepersoon, zodat het wijzen op het loutere feit dat ze allemaal afkomstig zijn van een ander rekeningnummer een overtollig motief betreft. Immers blijkt duidelijk dat de verwerende partij stelt *“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon”* alsook *“vermeldt dat deze geldstortingen afkomstig zijn van de referentiepersoon”*. Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de bewijzen van geldstortingen niet aanvaard kunnen worden als bewijs van het in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon doordat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn zodat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij effectief op deze bedragen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betwist verder dat zij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, doch betwist niet dat indien blijkt dat de verwerende partij terecht heeft gemotiveerd dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen is – wat zal blijken uit onderstaande uiteenzetting –, de verwerende partij correct en op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat niet afdoende is aangetoond dat zij effectief op deze bedragen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze de geldstortingen niet aanvaard heeft als bewijs van het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van

herkomst daar niet aangetoond is dat zij effectief op deze bedragen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien.

2.6. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij in Marokko geen inkomsten uit arbeid had en geen onroerend goed bezat, dat dit blijkt uit het *“attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017/2016”*, dat over dit document werd geoordeeld dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. De verzoekende partij stelt dat dit attest werd opgemaakt door het Ministerie van Economie en Financiën van Marokko en meer bepaald door de *“Direction Générale des Impôts”*, dat het een officieel attest betreft dat werd opgemaakt door de overheidsdienst die aan de bron zit. Zij meent dan ook dat het feit dat het attest werd opgesteld op vraag van de verzoekende partij, geenszins betekent dat zij dit zomaar naar believen kan aanpassen. Zij vervolgt dat uit het document blijkt dat dit effectief is wat als basis dient voor de belastingen *“L'inspecteur des impôts soussigné, atteste que L.M. (...) est imposé, en matière d'Impôt sur le Revenu, au titre de l'exercice 2016...”*. Zij wijst erop dat daarnaast in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van een dergelijk attest niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft. Graag had de verzoekende partij geweten waaruit dit precies in het administratief dossier blijkt, dat zulks niet wordt toegelicht.

In de bestreden beslissing wordt betreffende voormeld attest gemotiveerd wat volgt:

“- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016' n°1327/2017 dd. 11.05.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in 2016 een beperkt inkomen had: echter, uit het voorgelegde document blijkt dat dit werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene; het document wordt op zich dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt tevens dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet en waar hij de afgelopen jaren verbleef. Zo blijkt uit de voorgelegde verblijfskaart van Spanje dat hij gemachtigd was er te verblijven en te werken. Er werden betreffende deze periode geen documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van betrokkene werden voorgelegd.”

De verzoekende partij betwist niet dat het voorgelegde document *‘attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016’* werd opgesteld op basis van haar verklaring op eer. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid en een ‘officieel attest’ is dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu uit het document blijkt dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat het attest werd opgesteld op haar vraag, niet betekent dat zij dit zomaar naar believen kan aanpassen, dat uit het document blijkt dat dit effectief hetgeen is dat als basis dient voor de belastingen, gaat zij er aan voorbij dat haar niet tegengeworpen wordt dat het document werd opgesteld op haar vraag. De verwerende partij aanvaardt het voorgelegde document niet als bewijs van onvermogen daar uit het document blijkt dat het gaat om een verklaring op eer en dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat uit het attest haar exacte inkomsten blijken nu blijkt dat dit document effectief de basis is voor de belastingen en niet zomaar naar believen kan worden aangepast, daar, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, het attest is opgesteld op grond van een verklaring op eer. De verzoekende partij betwist voormeld motief niet. Voormeld motief dat het voorgelegde document niet als bewijs van onvermogen kan aanvaard worden daar uit het document blijkt dat het gaat om een verklaring op eer en dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, is een voldoende schragend motief waarom het voorgelegde document niet kan dienen als bewijs van onvermogen, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is het voorgelegde document niet te aanvaarden als bewijs van onvermogen daar uit het document blijkt dat het gaat om een verklaring op eer en dat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het motief dat ook uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van de betrokkene en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, betreft dan ook een overtollig motief. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij graag geweten had waaruit precies blijkt in het administratief dossier dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene en dat niet alle inkomsten dienen

aangegeven te worden, dat zulks niet wordt toegelicht, betreft deze argumentatie aldus kritiek op een overtuigend motief. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. De verzoekende partij betoogt dat omtrent het attest over de niet-onderworpenheid aan belastingen voor inkomsten uit onroerend goed en de plaatselijke belasting en belasting op gemeentediensten, geen opmerkingen worden gemaakt. De verzoekende partij beperkt zich tot deze feitelijke vaststelling, doch toont geenszins aan op welke wijze de bestreden beslissing is behept met een onwettigheid. Zij toont ook niet aan op welke wijze deze documenten wel aantonen dat zij reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin.

De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt dat uit de voorgelegde verblijfskaart van Spanje blijkt dat zij gemachtigd was er te verblijven en te werken, dat er betreffende deze periode geen documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen werden voorgelegd en dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

2.8. Betreffende de voorgelegde rekeninguittreksels van de Banque Populaire, stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat uit de rekeninguittreksels geen inkomsten van de verzoekende partij blijken, doch dat dit bewijs niet afdoende is nu niet bewezen is dat de verzoekende partij geen andere rekeningen bij deze bank had, noch eventueel rekeningen bij andere banken. Zij meent dat van haar een onmogelijk bewijs wordt verwacht dat er in feite op neer komt dat zij alle mogelijke banken in Marokko dan wel ter wereld zou moeten afaan om van hen bewijs te bekomen dat zij er geen rekening had. De rekening bij Banque Populaire, zo verklaart de verzoekende partij, was haar enige rekening. Zij meent dat er wel degelijk afdoende bewezen wordt dat zij geen andere bestaansmiddelen had, gelet op het attest omtrent haar inkomsten alsook het feit dat zij geen onroerende goederen bezit. Eveneens wijst zij naar de regelmatige geldstortingen die zij ontving vanwege de referentiepersoon.

Betreffende de voorgelegde rekeninguittreksels van de Banque Populaire wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“- rekeninguittreksels Banque Populaire op naam van betrokkene uit de periode 31.01.2016 - 31.12.2016: uit deze documenten blijken geen inkomsten. Echter, louter deze rekeninguittreksels tonen niet afdoende aan dat betrokkene effectief geen eigen inkomsten had. Zo werd niet aangetoond dat de voorgelegde rekening de enige rekening betreft bij Banque Populaire, noch bij andere banken.”

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat van haar een onmogelijk bewijs verwacht wordt dat er in feite op neerkomt dat zij alle mogelijke banken in Marokko dan wel ter wereld zou moeten afaan om van hen bewijs te bekomen dat zij er geen rekening had. Immers blijkt niet dat door de wettelijke bepalingen of door de verwerende partij verwacht wordt, als bewijs van het ten laste zijn, dat de verzoekende partij rekeninguittreksels voorlegt van al haar bankrekeningen en van het niet hebben van andere bankrekeningen. Uit de wettelijke bepalingen en de bestreden beslissing blijkt dat vereist wordt dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Uit artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat zij moet bewijzen dat zij ten laste is van de burger van de Unie die zij wil begeleiden of bij wie zij zich wil voegen of dat zij deel uitmaakt van zijn gezin, dat de documenten die aantonen dat zij ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst en dat bij ontstentenis hiervan, het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen wordt met elk passend middel. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij betreffende de door haar voorgelegde rekeninguittreksels van de Banque Populaire foutief of kennelijk onredelijk oordeelde dat hoewel uit deze rekeninguittreksels geen inkomsten blijken, louter deze rekeninguittreksels niet afdoende aantonen dat de verzoekende partij effectief geen inkomsten had, daar niet werd aangetoond dat de voorgelegde rekening de enige rekening betreft bij Banque Populaire, noch bij andere banken. Met de loutere bewering in haar verzoekschrift dat de rekening bij Banque Populaire haar enige rekening was, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven dat dit niet aangetoond is, niet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er wel degelijk afdoende bewezen wordt dat zij geen andere bestaansmiddelen had, gelet op het attest omtrent haar inkomsten alsook het feit dat zij geen onroerende goederen bezit en verwijst naar de regelmatige geldstortingen die zij ontving vanwege de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen, als bewijs van het niet hebben van andere bestaansmiddelen, naar de door haar opgesomde bewijsstukken. In de bestreden beslissing werd reeds aangegeven waarom deze bewijzen niet aantonen dat de verzoekende partij geen bestaansmiddelen had en onvermogen was voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst, motieven die zoals blijkt uit wat voorafgaat door de verzoekende partij niet worden weerlegd, noch ontkracht.

2.9. Betreffende het motief dat niet kan worden opgemaakt wanneer zij Marokko heeft verlaten en waar zij de afgelopen tijd zou verbleven hebben, stelt de verzoekende partij dat zij op 25 februari 2017 Marokko heeft verlaten, dat haar paspoort wel degelijk aan de bevoegde diensten werd bezorgd, doch dat dit per vergissing niet volledig gekopieerd werd, dat zij enkele weken in Spanje heeft verbleven om daar te trachten haar leven op te bouwen, doch zonder succes, dat zij er geen werk kon vinden, dat zij aankwam in België op 31 maart 2017. Voormelde kritiek is gericht tegen een overtollig motief. Immers wijst de verwerende partij erop dat niet kan opgemaakt worden wanneer de verzoekende partij Marokko verliet en waar zij daarna verbleef en motiveert zij daarnaast dat uit de Spaanse verblijfskaart blijkt dat zij gemachtigd was er te verblijven en te werken. De verzoekende partij erkent dat zij een verblijfsmachtiging had voor Spanje vanaf 27 februari 2017 en dat zij in Spanje verbleef. Betreffende het verblijf in Spanje motiveert de verwerende partij dat er voor deze periode geen documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen worden voorgelegd. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist. De kritiek dat zij haar paspoort wel degelijk aan de bevoegde diensten heeft bezorgd doch dit niet volledig werd gekopieerd door de verwerende partij, doet geen afbreuk aan het motief dat uit de Spaanse verblijfskaart blijkt dat zij gemachtigd was er te verblijven en te werken en dat er voor deze periode geen documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen worden voorgelegd. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij dergelijke kritiek nu uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aangeeft dat zij geen info heeft wanneer de verzoekende partij uit Marokko vertrok en waar zij daarna verbleef maar dat uit haar Spaanse verblijfskaart blijkt dat zij er mocht verblijven en werken, en de verzoekende partij erkent dat zij voor haar komst in Spanje verbleef. Immers heeft het motief betrekking op het bewijs van onvermogen en wijst de verwerende partij erop dat er voor de periode na vertrek uit Marokko geen documenten met betrekking tot het aangehaalde onvermogen van de verzoekende partij worden voorgelegd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

2.10. Betreffende het motief dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat er geen attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt van het OCMW van Mechelen, betoogt de verzoekende partij dat er attesten vanwege het OCMW werden voorgelegd waaruit blijkt dat noch de heer S.N., noch zijn echtgenote financiële steun ontvangen van het OCMW te Mechelen, dat op 17 augustus 2017 eveneens een attest werd binnengebracht dat zij geen steun ontvangt van het OCMW, dat dit document op dezelfde dag werd gefaxt naar de Dienst Vreemdelingenzaken en zich dus wel degelijk in het dossier bevindt.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd afdoende aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. De beoordeling of de verzoekende partij al dan niet ten laste valt van de Belgische staat en de motieven over het al dan niet voorleggen van een attest van het OCMW op naam van de verzoekende partij betreft dan ook een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet betogen dat blijkt dat zij ten laste was van de heer S.N. in het land van herkomst en dat zij onvermogen was.

Door de loutere stelling dat zij in haar land van herkomst financieel ten laste was van haar schoonbroer, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.12. Een schending van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER